

Kicsoda Maud Dixon?

ALEXANDRA ANDREWS

NEXT21

Budapest, 2021

Chrisnek

Szíveink lázálomban élnek,
Verésük durva, sivár.

Seregélyfészek az ablakomnál

W. B. YEATS*

* Tandori Dezső fordítása.

PROLÓGUS

Semat, Marokkó

Madame Weel-cock?

A bal szemhéja egyet rándulva felnyílt, és a résbe meleg, sárga fény áradt be. A látómezejét egy fehérbe öltözött, homályos alak takarta ki. Behunyta a szemét.

– Madame Weel-cock?

Valahonnan éles sípolás hallatszott. Ezúttal erőlködve mindkét szemét kinyitotta. Kényelmetlen ágyon feküdt, amelyet két piszkos függöny szegélyezett.

– Madame Weel-cock?

Mereven elfordította a fejét. Az ágy mellé húzott széken egy katonai egyenruhának tűnő öltözetet viselő férfi ült, és combjára könyökölve átható pillantással nézte. Az arca olyan dundi volt, akár egy csecsemőarcú műanyag játék babáé. Nem mosolygott.

– Madame Weel-cock – mondta negyedszer is.

– Helen? – kérdezte ő akadozó hangon.

– Helen. – A férfi bólintott. – Tudja, hogy hol van?

Körülpillantott.

– Kórházban?

– Úgy van. Mozgalmas estéje volt.

– Mozgalmas estém?

– Nagyon mozgalmas.

Akaratlanul felnevetett. A férfi szemlátomást bosszankodva a homlokát ráncolta. Ekkor fellebbent a bal oldali függöny. Mind a ketten odafordították a fejüket. Fehér fejkendőt és fehér köpenyt viselő nő lépett be rajta. Ápolónő? Az ágya fölé hajolt, és melegen elmosolyodott. Mondott valamit egy idegen nyelven, és kisimította a vékony takarót.

Aztán az ágy mellett ülő férfihoz fordult, és élesebb hangon közölt vele valamit. A férfi felállt, és békítőn feltartotta a két tenyerét. Hidegen elmosolyodott, félrehúzta a függönyt, majd eltűnt.

Az ágyban fekvő fiatal nő az ápolónő felé fordult, de már ő is távozóban volt.

– Várjon! – kiáltotta rekedten. Az ápolónő vagy nem hallotta, vagy nem figyelt rá.

Egyedül maradt.

Tekintete a mennyezeten állapodott meg. Vizes, barna folatok tarkították. Megpróbálta feltornáznai magát ülő helyzetbe, de felfedezte, hogy a bal csuklója be van gipszelve, ezért nem megy. Ekkor tűnt fel neki, hogy fájdalmai vannak. Mindene fáj.

Visszanézett az üres székre, amelyen a férfi ült. Madame Weel-cocknak szólította. Az információ lényegesnek tűnt, de nem tudott semmilyen értelmes összefüggést társítani hozzá. Újból lehunyta a szemét.

Néhány pillanattal később – de az is lehet, hogy órák teltek el – a függöny ismét fellebbent. Az ápolónő egy másik férfival tért vissza.

– Madame Wilcox – mondta a férfi. – Örülök, hogy felébredt. – Pontosabban beszélt angolul, mint az anyanyelvi beszélők többsége, minden szótag élesen elvált a következőtől. – Dr. Tazi vagyok. Ügyeletes voltam, amikor az éjjel beérkezett két törött bordával, egy törött csuklóval és vérömlenyekkel az arcán és a felsőtestén. Úgy tájékoztattak, hogy autóbalesetet szenvedett. Gyakran látunk ilyen sérüléseket, ezeket a légzsákok okozzák. Szerencséje van, hogy nem rosszabbak.

Az ápolónő, mint aki végszóra várt, papírpohárban vizet és egy zápfog nagyságú fehér tablettát tartott elé.

– Hydrocodin. A fájdalomra – magyarázta az orvos. – Délután visszajövök, hogy felmérjem az állapotát, de egyelőre nem látom semmi okát, amiért a holnapi nap után itt kellene

tartanom. Addig pihennie kell, Madame Wilcox. – Kiment, a fehér ruhás ápolónő fátyolként suhant mögötte.

Madame Wilcox. Szájával hangtalanul formálta a nevet.
Helen.

Aztán kihunyt a fény, és ismét álomba merült.

I. RÉSZ

Két fiatal nő kapaszkodott felfelé egy szűk lépcsőn a kiszű-
rődő nevetés és zene irányába. Az elől haladó Florence
Darrow végighúzta kezét a vérvörös falon.

– Van valami természetellenes abban, hogy itt rendezik
a kiadói partikat – jegyezte meg. Mindkét nő asszisztensként
dolgozott a Forrester Booksnál, és a kiadó ma este tartotta
karácsonyi partiját A Könyvtár nevű sötét bár emeletén, ahogy
minden évben. A parti témája idén az irodalmi giccs volt.

– Ez olyan, mintha az ENSZ az Epcot élményparkban tar-
taná egyik csúcstalálkozóját.

– Abszolút – mondta Lucy Gund halkán. A lépcsőmászás
közben felcsúszott a ruhája, és most összegyűrődött a combja
körül.

Amikor felértek a lépcső tetejére, megálltak, hogy szem-
revételezzék a helyszínt. A parti alig fél órája kezdődött, de
máris hangos zsvivaj szállt fel a tömegeből, és szmogként lebegett
fölötte. Csaknem száz ember – akik közül néhányan Florence
és Lucy munkatársai voltak, sokan viszont nem – gyűlt egybe
szorosan összezsúfolódó csoportokban. Florence nem akart túl
korán odaérni, most azonban azt kívánta, bár idejében érkez-
tek volna, mert akkor kereshettek volna maguknak egy sarkot.
A két lány végigpásztázta tekintetével a helyiséget. Ismerős ar-
cokat kerestek, vagy legalábbis olyanokat, akikhez odamehet-
nének, de egyet sem találtak.

– Igyunk előbb egyet? – indítványozta Florence. Lucy bó-
lintott.

Csaknem két évvel ezelőtt egyszerre kezdtek a Forresternél,
és Lucy azonnal feltétlen hűséget tanúsított Florence iránt.

Elméletben Lucy pontosan az a típusú barátnő volt, akit Florence New Yorkban remélt magának. Lucy Amherstben nőtt fel, ahol mindkét szülője az egyetem angol tanszékén tanított. Édesapja írta meg Nathaniel Hawthorne hiteles életrajzát. A városba költözése után Florence náluk töltötte az első hálaadását, és elragadtatottan tapasztalta, hogy öreg, könyvekkel teli házuk ugyanabban az utcában áll, mint Emily Dickinsoné. Ez az a fajta intellektuális idill volt, amelyben Florence maga is szeretett volna felnőni. Mindaz volt, ami az édesanyja szűkös, zsúfolt Port Orange-i lakása nem.

A gyakorlatban azonban Lucy híján volt annak a magabiztos tapasztaltságnak, amelyről Florence feltételezte, hogy természetes öröksége egy olyan gyerekkornak, mint az övé. Aggályosan félnék volt, és Florence néha gyanította, hogy az anyukája a lelkére kötötte, hogy ha csak egyetlen barátira lel is New Yorkban, minden rendben lesz. Florence volt az első ember, akivel Lucy a Forresternél találkozott.

Nem épültek be igazán a kiadó szélesebb körű társasági életébe, leginkább azért, mert Lucy meg sem próbálta, Florence pedig nem járt sikerrel. Mivel Florence a régebbi floridai barátaival is megszakította a kapcsolatot – múltját a magasztosabb cél érdekében lenyesendő, üszkös végtagnak tekintette –, jóformán Lucy volt az egyetlen barátnője.

Keresztülfurakodtak a tömegben, és egy szőlővel és sajtokkal megrakott hosszú asztal mellett elhaladva a terem végében álló, impozáns mahagóni bárpult felé igyekeztek. Egy fekete szaténmellényt viselő mixer atmosolygott valakire a fejük fölé. A jelek szerint nem tartotta őket osztatlan figyelmére méltónak. Lucy hozzá volt szokva, hogy átnéznék rajta – valójában jobban is örült ennek –, Florence azonban aratott már annyi sikert a férfiaknál, hogy csalódás érje, amikor a vonzereje észrevétlen maradt.

Florence elég csinos volt, de először kivétel nélkül mindenkinek a sápadtsága tűnt fel. Úgy festett, mintha nem a flo-

ridai napsütésben, hanem egy bunkerben cseperedett volna fel. *Ez is annak a bizonyítéka, hogy rossz helyre született*, gondolta gyakorta elégedetten. Világos arcbőre könnyen kipirult – jóllehet nem teljesen világos, hogy a szégyenlősségtől vagy a szenvedélytől –, mintha teremtője a romlatlanság és a természetellenesség versengő sugallatai között őrlődött volna. Egyes férfiak elbűvölőnek találták ezt a hatást, sokaknak viszont kedvét szegte. Mindehhez sötét, csaknem fekete szempár társult, és szürkés árnyalatú hamvasszőke fürtök, amelyek úgy álltak szanaszét, akár a Medusza haja helyén tekerző kígyók. A sok-sok száz dollár dacára, amit az édesanyja az évek során zselékre, spray-kre és hajformázó krémekre költött, Florence még mindig nem tanulta meg, hogyan zabolázza meg.

– Mit kérnek, hölgyeim? – tudakolta a mixer gépiesen. A fény visszaverődött merevre zselézett túskefrizurájáról. Florence elképzelte, hogy megropogtatja az ujjjaival, mintha dérlepte fűszálak volnának.

Lucy rábökött a koktéلكülönlegességeket reklámozó plakátra.

– Azt hiszem, kiprobálom a Dewar's Decimal Systemet.

Florence egy pohár vörösbort rendelt.

– Cabernet-m vagy pinot-m van.

– Mindegy – felelte Florence, reményei szerint könnyed tónusban. Semmit sem tudott a borokról.

Mindkettlen ittak egy kortyot, aztán elindultak keresni egy csoportot, amelyhez csatlakozhatnak. Észrevették, hogy néhány másik asszisztens csoportba verődött a svédasztalnál, és melléjük szegődtek. Egy Amanda Lincoln nevű juniorszerkesztő látványosan vitatkozott egy sárgásbarna kordöltönyt viselő hórihorgas, huszonéves fiatalemberrel.

– Ez a szó szoros értelmében kizárt, te rohadt nőgyűlölő – füstölgött Amanda.

Gretchen, egy élénk asszisztens, akinek az asztala Florence-ével szemben állt, megfordult, hogy magyarázatot adjon.

- Fritz azt állítja, biztosan tudja, hogy Maud Dixon férfi.
- Ne! – suttogta Lucy a szája elé kapva a kezét.

Maud Dixon egy szerző írói álneve volt, akinek *Mississippi Foxtrot* című, kiemelkedően sikeres bemutatkozó regénye két évvel korábban jelent meg. Két tizenéves lányról, Maudról és Rubyról szól, akik rettentően szeretnének elszabadulni aprócska szülővárosukból, a Mississippi állambeli Collyer Springsből, de minduntalan akadályozza őket a koruk, a nemük, a pénztelenségük és a családjaik hideg közömbössége. Az események akkor hágnak a tetőfokukra, amikor Maud megöl egy építési vállalkozót, aki útban egy memphisi munka felé átutazik a városkán, és aki elkövette azt a hibát, hogy rápillantott a tizenhat éves Rubyra, és onnantól le sem akarta venni róla a szemét.

A gyilkosság végül mindkét lányt kiszabadítja szülővárosuk szorításából. Egyikük börtönben végzi, a másik pedig elnyer egy ösztöndíjat a Mississippi Egyetemre.

A kritikusok méltatták az éles hangú, szentimentalizmust nélkülöző prózát és a nézőpont frissességét, amely felkeltette az irodalmárok figyelmét, de a könyv csak akkor aratott igazán sikert, amikor egy híres hollywoodi színésznő kiválasztotta a könyvklubja számára. Jövőbe látás vagy szerencse folytán a regény a #metoo-mozgalom tetőpontján jelent meg, és tökéletesen megragadta azt a levegőben vibráló feszültséget, a jogos, vad haragot. Akármi történt is azon az éjszakán, amikor a fiatal Maud Dixon leszúrta Frank Dillardot – ezt a tagadhatatlanul fenyegető, kéjvágó alakot – a Driftwood Tavern mögött, az olvasó nem tudta rászanni magát, hogy hibáztassa érte.

A könyvből csak az Egyesült Államokban hárommillió példány kelt el, és épp egy minisorozat készült belőle. Furcsamód az íróját, Maud Dixont rejtély övezte. Nem adott interjúkat, nem utazott népszerűsítő körutakra, nem csapott a könyvnek semmiféle reklámot. Még köszönetnyilvánítás sem szerepelt benne.

A regény kiadója – a Forrester egyik vetélytársa – beismerte, hogy a „Maud Dixon” írói álnév, és hogy a szerző inkább szeretne megmaradni az ismeretlenség homályában. Erre természetesen azonnal megindult a féktelen találgatás a személyazonosságát illetően. „Kicsoda Maud Dixon?” – tették fel a kérdést számtalan magazincikkben, online fórumokon és kiadói ebédeken a város minden pontján.

A két ismert amerikai Maud Dixont annak rendje és módja szerint lenyomozták és kizárták. Az egyik egy chicagói öregek otthonában élt, és már a saját gyerekei nevére sem emlékezett. A másik dentálhigiénikus volt, aki egy középosztálybeliek által lakott kisvárosban nőtt fel Long Islanden, és soha nem mutatott sem tehetséget, sem hajlandóságot az írás iránt.

Sokan azt feltételezték, hogy a történet önéletrajzi ihletésű, minthogy a szerző és az elbeszélő ugyanazt a nevet viseli. Néhány amatőr detektív beazonosított olyan bűntényeket, amelyeknek bizonyos elemei hasonlítottak a könyvben leírtakhoz, de ezek egyike sem passzolt annyira, hogy egyértelmű bizonyítékként szolgált volna. Ráadásul, amikor a fiatalokú bűnelkövetők betöltik a huszadik életévüket, Mississippi állam hivatalosan lezárja a bírósági aktáikat. Collyer Springs városa nem is létezett. A nyomozás ezen a ponton megrekedt.

Florence általában véve hajlott arra, hogy lenézzé azokat a könyveket, amelyek a cselekményben alkalmazott drámai mesterkedéseknek köszönhetően a sikerüket. Az ő szemében a gyilkosság sekélyes téma volt. Ám amikor elolvasta a *Mississippi Foxtrotot*, elképedt. A gyilkosság nem a feszültség fokozására használt technikai fogásként jelent meg benne – az volt a regény létalapja. Az olvasó érezte a szerző sietségét, a gyilkos által megélt sürgető kényszert, sőt még azt az elégtételt is, amelyet a kés behatolása kivált.

Florence még mindig fejből tudta a szakaszt:

A kés könnyedén becsusszant, éles szélű betolakodóként siklott be Frank belső szerveinek meleg, nőies redőibe. Újból felemelte a kést. Ezúttal egy bordát talált el, és hevesen megremegett. A lány keze lecsúszott a nyélről, és nekiütődött a lötyyedt, sápatag húsnak. Frank hasát most már elborította a vér, a durva, söiét szőrszálak úgy simultak rá, mint újszülött fejbőrére a haj.

Ezzel a hanggal Florence még sosem találkozott az olvasmányában: élesen és vadul, már-már brutálisan csengett. Végző fokon nem érdekelte, hogy Maud Dixon nő vagy férfi. Tudta, hogy akárki is az, kívülről, akárcsak ő maga.

– Miért húzod fel magad ezen ennyire? – kérdezte Fritz Amandától. – Jesszusom, nem azt állítom, hogy a nők nem tudnak írni. Csak azt mondom, hogy *ez a bizonyos író* nem nő.

Amanda összecsapte az ornyergét, és mély levegőt vett.

– Hogy miért húzom fel magam ennyire? Mert *ez a bizonyos író* volt az év legsikeresebb regényírója, és jelölték a Nemzeti Könyvdíjra. De persze csak akkor lehet „fontos” könyv, ha férfi írta; ha nő írta, csak könyvklubokba való ostoba feleség. Az isten szerelmére, azt nem lehet, hogy megeszed az összes kibaszott süteményt, aztán meg odajössz, hogy a mi morzsáinkat is felcsipegeds.

– Szigorúan véve – szólt közbe Florence –, James Patterson volt az idei év legsikeresebb szerzője, jóllehet a *Mississippi Foxtrot* volt a legnagyobb példányszámban eladott könyv. – A csoport egy emberként fordult felé. – Azt hiszem – tette hozzá, holott biztosan tudta, és ezért nyomban meggyűlölte saját magát.

– Nos, köszönöm, Florence, íme, egy újabb morzsa.

– Nem arról van szó, hogy milyen abszurd pontozótáblát tartasz a hátsó zsebedben, Amanda – jelentette ki Fritz. – Az ismerősöm, aki egyébként történetesen nő, a Frost/Bolennél dolgozik, és megesküdt nekem, hogy Maud Dixon

férfi. Nyilvánvalóan *lehetne* nő is, de ebben az esetben történetesen nem az. – Mentetetőzve megvonta a vállát. A Frost/Bollen volt Maud Dixon irodalmi ügynöksége.

– Hát akkor ki ő? – szegezte neki Amanda a kérdést. – Mi a neve?

Fritz itt habozott.

– Nem tudom. A barátnőm csak azt hallotta, hogy férfiként utaltak rá.

Amanda égne emelte a kezét.

– Á, ez tisztára marhaság! Szó szerint kizárt, hogy egy férfi írhatta volna azt a könyvet. Nincs a földön olyan férfi, aki ennyire meggyőzően tudna nőkről írni. Mindegy, milyen mélységben tudja erről meggyőzni *férfiúi* mivoltát.

Florence, mintha csak büntetni akarta volna saját magát az előbbi félénkségéért, ismét közbeszólt:

– És Henry James? E. M. Forster? William Thackeray? – Mindig is különös lelki rokonságot érzett a *Hiúság vására* egyik főszereplőjével, Becky Sharppal.

Amanda szembefordult vele.

– Most komolyan, Florence! Szerinted írhatta a *Mississippi Foxtro*t férfi?

Florence vállat vont.

– Nem kizárt. De nem értem, miért volna ez érdekes.

Amanda a mennyezetre vetette a tekintetét, és csodálkozva azt felelte:

– Nem érti, miért volna ez érdekes. – Visszafordult, és neki-szegezte a kérdést: – Te író vagy, Florence?

– Nem – felelte az halkán. Valójában semmit sem szeretett volna jobban, mint hogy író lehessen. De hát nem ezt akarják mind? Alighanem valamennyiüknek van egy fél regénye eldugva egy fiókban. De az ember nem járkal körbe magát írónak nevezve, amíg a mű ki nem kerül a fiókból.

– Nos, akkor talán nehéz teljesen tisztában lenned azzal, hogy a női írók számára mennyire fontos, hogy női mintáik

legyenek. Olyan nők, akik előttük jártak, és nem voltak hajlandók megengedni, hogy a lelki életüket férfiak magyarázzák meg. Nincs szükségem arra, hogy egy újabb *férfi* mondja meg nekem, *milyenek* a nők, világos? Ezt meg tudod érteni?

Florence olyan mozdulatot tett, amelyet vállrándításként és bólintásként is lehetett értelmezni.

– Szerencsétlen az az ország, melynek hősökre van szüksége* – tette hozzá Amanda.

Florence nem szólt semmit.

– Brecht? – vetette oda Amanda a szemöldökét felvonva.

Florence érezte, hogy előnti arcát a forróság, és ösztönösen elfordult a csoporttól, hogy elrejtse. Egy hajtasra ledöntötte az itala maradékát, és visszament a bárpulthoz, ahol feszült mosollyal felmutatta üres poharát a mixernek.

Nekidőlt a fának, és egyenként kiemelte fájós lábát a magas sarkú cipőjéből. Sosem bírta az olyan könnyeden magabiztos lányokat, mint Amanda. Ugyanílyenek voltak azok a lányok is a gimnáziumban, akik egy hétre a szárnyaik alá vették, és úgy parádéztak vele, akár egy menhelyről befogadott kutyával, majd kisvártatva elvesztették a játék iránti érdeklődésüket. Florence tudta, hogy nem jelentett számukra többet egy kelléknél, amelyre az előadásaikhoz volt szükségük. És ha nem játszotta el együttműködően a hálás pártfogolt szerepét, nem volt szükségük rá. Ez is ilyen szokásos önelégült ostobaság volt – és Florence-t ez dühítette leginkább. Amanda, aki az Upper West Side-on nőtt fel, ugyanúgy viselte a feminizmusát, ahogy korábban alighanem a magániskolai egyenruháját – lezseren, nem sokat gondolkodva rajta, ám elkötelezetten.

Florence sosem volt képes a felháborodásnak azt a magaslátát elérni, amit a korszellem láthatóan megkívánt, és ez a közös méltatlankodás iránt tanúsított immunitás gyakran kívül rekesztette, nos, jóformán mindenben. Szemlátomást ez a fel-

* Ungvári Tamás fordítása.

háborodás volt az a ragasztóanyag, amely mindenki mást összetartott: párokat, barátokat, a legtöbb médiakonglomerátum célközönségét. Még a fiatal petíciógyűjtők sem vesznek róla tudomást az utcán, mintha megéreznék veleszületett elhatárolódását.

Nem volt szelíd, korántsem, de a haragját személyesebb célokra tartogatta. Ámbár nem tudta pontosan megmondani, mik is ezek. Őt ugyanúgy meg tudták lepni a dührohamai, mint bárki mást. Ezek ritka, zavart okozó élmények voltak, amelyek után elgyengült és összezavarodott, majdnem olyan fáradtnak érezte magát, mint egy időeltolódásos repülőút után, mintha a teste előreszágulott volna nélküle, ő pedig próbálta utolérni.

Egyszer az egyetemen egy kreatívírás-órán a tanára mindenki előtt ízekre szedte egyik elbeszélését, azt állítva, hogy unalmas és nem eredeti. Óra után Florence egyre hisztérikusabban vette védelembe a művét, majd személyes támadásba ment át a tanár, egy másodrangú szerző ellen, akinek pályafutása során mindössze egyetlen, teljes érdektelenséggel találkozó novelláskötete jelent meg. Amikor végül alábbhagyott a lendülete, a tanár olyan arckifejezéssel bámult rá, amit csak elszörnyedésként lehet leírni. Florence alig-alig emlékezett arra, hogy miket mondott.

Miután a mixer végre észrevette az üres poharát, Florence-t egy hang riasztotta meg, amely a háta mögül érkezett:

– Én veled értek egyet.

Florence megfordult. Simon Reed volt az, a Forrester vezető szerkesztője, magas, vékony, boglyas hajú férfi, akinek finom vonású arcát itt-ott szeplők pettyezték. Ebben a milióban jóképűnek tartották, Florence azonban csak elképzelni tudta, mit mondanának róla odahaza Port Orange-ben, ahol a finom vonások nem jelentettek kimondott előnyt egy férfi számára.

Florence szembefordult vele.

– Milyen értelemben?

– Abban az értelemben, hogy ki a lószart érdekel, kicsoda Maud Dixon. – A szavak levesként csöpögtek az szájából. Rézszeg, jött rá Florence. – A tudás nem változtatná meg az oldalon olvasható szavakat – folytatta a férfi. – Jobban mondván, egyesek számára igen, pedig nem kellene. Ezra Pound fasiszta volt, de attól még leírt pár kibaszottul szép mondatot.

– Sárkány-világban kentaur a hangya – idézte Florence.

– Alázd meg hívságod, mondom, alázd meg* – bólintott Simon. Szótlanul, cinkosan összemosolyogtak. Florence észrevette, hogy Amanda figyeli őket, de nyomban elkapta a tekintetét, amikor meglátta, hogy Florence kiszúrta. A mixer letette a pultra Florence újabb pohár borát. Amikor felemelte, Simon hozzákocantotta a saját poharát, és közelebb hajolt.

– Az anonimitásra – mondta halkán.

* Ezra Pound: *LXXXI. Canto*. Weöres Sándor fordítása.

Az este hátralévő részében bármerre mozgott a teremben, Florence mindenütt magán érezte Simon figyelmét. Az idősebb férfiak elismerése nem volt teljesen idegen számára, de odahaza visszataszítónak találta kéjsóvár tekintetüket, mintha olyasmibe akarták volna belekeverni, aminek nem akart részese lenni. Ma azonban élvezte Simon pillantásait. A férfiak más csoportjába tartozott, mint azok, akiket kamaszkorában ismert; neki nyílpuska és atlétatrikóban szerzett barnaság helyett első kiadású könyvei voltak, és érzéke az iróniához. Na és persze nem volt titok, hogy nős, a felesége Ingrid Thorne, a színésznő. Attól, hogy egy ilyen férfi méregeti elismerő pillantásokkal, Florence úgy érezte, mintha a létezés egy magasabb síkján szerzett volna helyet, mintha a figyelme mágneses erővel olyasmit váltott volna ki belőle, amiről nem is tudta, hogy a birtokában van.

Két órával később, amikor a tömeg gyérülni kezdett, Lucy megkérdezte tőle, készen áll-e hazaindulni. Mindketten az Astoria városrészben laktak, és gyakran metróztak haza együtt.

– Menj csak előre – mondta Florence –, én azt hiszem, iszom még egyet.

– Jó, megvárlak.

– Ne, tényleg, nyugodtan menj csak!

– Na jó – egyezett bele Lucy habozva. – Ha biztos vagy benne!

– Biztos vagyok – szögezte le Florence csípősen.

Időnként fullasztónak találta Lucy barátságát, bár, ha megszorogatják, beismerte volna, hogy Lucy parttalan odaadása olyan komfortérzetet nyújt neki, amely jóval nagyobb súllyal

esik latba, mint a klausztofóbia – talán mert Florence-t már korán arra idomította az édesanyja, hogy az érzelmeknek csak a legintenzívebb formáit ismerje fel. Minden, amit enyhítettek, számára hidegnek és hamisnak tűnt.

Lucy lagymatagon integetett, és elment. Florence rendelt még egy pohár bort, és miközben lassan kortyolgatta, szemrevételezte a helyiséget. Már csupán nagyjából két tucat ember maradt, és egyiküket sem ismerte elég jól ahhoz, hogy odacsapódjon hozzá. Simon elmélyülten beszélgetett a reklámrészleg vezetőjével a sarokban, és nem mutatta jelét, hogy be akarná fejezni.

Florence ostobának érezte magát. *Mégis mire számított?*

A szándékoltnál nagyobb erővel csapta le a poharát a bárpultra, és indult, hogy megkeresse a kabátját az ajtónál lévő rendetlen kupacban. Kirángatta belőle, és elindult hazafelé.

Odakint csapkodta a szél a csupasz lábát. Gyors léptekkel a metrómegálló felé gyalogolt. Épp befordult a Nyolcadik utca sarkán, amikor hallotta, hogy valaki a nevét kiabálja. Hátrafordult. Sötétkét nagykabátját takarosán a karjára vetve Simon ügetett utána.

– Volna kedved még egy italhoz? – kérdezte olyan lezseren, mintha éppen nem egy nő után loholt volna végig az utcán.

Az Elizabeth Streetre mentek a Tom & Jerry'sbe, ahol Simon ragaszkodott hozzá, hogy Guinnessst rendeljenek.

– Szerintem *többuszodányit* ittam meg ebből a nedűből, amikor Oxfordba jártam – magyarázta. – Úgyhogy most fiatalnak érzem magam tőle. – Ha nem is olyan akcentussal, de olyan hanglejtéssel beszélt, mint egy angol. Florence most értette meg, miért.

Találtak egy üres sarkot a helyiség végében, és egymással szemben ültek le az egyik ragacsos asztalhoz. Florence ivott egy kortyot a söréből, és fintorgott.

Simon elnevette magát.

– Csak idővel szereti meg az ember.

– Nem muszáj *próbálkozni* azzal, hogy megszeressünk dolgokat – erősködött Florence. – Ez olyan, mint amikor az emberek kényszerítik magukat, hogy végigolvassanak egy könyvet, amely nem tetszik nekik. Egyszerűen csukd be! Keress egy másik történetet!

– Nem szívesen mondom, de akkor lehet, hogy pályát tévesztettél. Tudod, hány könyv nem tetszik nekem, amit hente el kell olvasnom? Az a feladatunk, hogy szétválogassuk a jót és a rosszat.

– Ó, nekem nem az az ambícióm, hogy szerkesztő legyek – legyintett Florence.

– Csak hogy tisztázzuk – felelte Simon zavart mosollyal –, ugye, tudsz róla, hogy a főnököd főnöke vagyok? Legalább színlelhetnél egy csöpp lelkesedést a munka iránt, amelynek az elvégzéséért fizetünk.

Florence visszamosolygott.

– Valami azt súgja nekem, hogy senkinek sem szándékozol beszámolni erről a találkozásról, a legkevésbé Agathának.

– Jesszusom, el is felejtettem, hogy Agatha Hale-nek dolgozol. Nem, ő egyáltalán nem örülne ennek a *találkozás*nak. Annak a nőnek az erkölcsi iránytűje erősen rászorulna némi olajozásra.

Bűntudatos nevetés bukott ki Florence-ből. Beleszédült, hogy valaki ilyen lazán gúnyolódik egy olyan nőn, aki a hatalom minden mércéjével mérve – mind személyes, mind szakmai szinten – fölötte állt.

– Rendben, megbeszéltük – jelentette ki Simon, tenyerével könnyedén az asztalra támaszkodva. – A ma este köztünk marad. Mivel te ragaszkodsz hozzá.

– Az anonimitásra – emelte fel Florence a poharát.

Simon azzal válaszolt, hogy az asztal alatt rátette a kezét a combjára. Florence nem reagált. A férfi nagyon-nagyon lassan elkezdett felfelé araszolni az ujjjaival. Szótlanul ültek, egymás szemébe nézve, miközben Simon a hüvelykujjával cirógatta. Senki nem vette észre. A tömeg legnagyobb része a falra szerelt televízió előtt összeverődve futballmeccset nézett.

– Menjünk el valahová! – mondta Simon rekedten. Florence bólintott. Még teli poharaikat az asztalon hagyták, és Simon kézen fogva kivezette a bárból. Az utcára kiérve Florence felkiáltott, amikor végigsöpört rajtuk egy hideg szélroham. Simon levette a sálját, kétszer a nyakára tekerte, és végül szoros csomóra kötötte.

– Így jobb? – kérdezte.

Florence bólintott.

Lehajtott fejüket a szélnek szegezve félig sétáltak, félig futottak a néhány saroknyira északra lévő Bowery Hotelhoz, ahol egy ajtónálló egy jókora műanyag kancsóból éppen sótszórót járdára. Hajléktalan férfi támaszkodott az épületnek, és pénzérméket csörgetett egy pohárban. Úgy hangzott, mint

egy gyerek köhögése. Florence megpróbálta kivenni, mit motyog:

– Azt mondják, a férfiak nem sírnak; pedig sírnak a férfiak, sírnak.

Odabent a szállodában a recepciós olyan lezseren húzta le Simon hitelkártyáját, mintha délután két óra lett volna. *Szóval így csinálják*, gondolta Florence. Mindig azt feltételezte, hogy ha csupán néhány órára vesznek ki egy szállodaszobát, ahhoz sötét napszemüveg és álnév dukál, és olyan ágy van benne, amely vibrálni kezd, ha bedobnak egy negyeddollárost a fejénél lévő dobozba. Úgy tűnt azonban, hogy az egy éjszakára felszámított négyszáz dollár hathatósan biztosította, hogy ne ilyen kétes körülmények közé kerüljenek.

Egy másik vendéggel, egy kissé tántorgó, középkorú férfival utaztak együtt a liftben. Simon összeesküvő mosolyt vetett Florence-re, és át akarta ölelni. A lány visszamosolygott rá, de megrázta a fejét.

A szobájuk sötét volt, csak az ágy két oldalán felszerelt sárgaréz fali háttérvilágításból jött némi fény. Florence a két falat uraló hatalmas ablakokhoz lépett, és kinézett rajtuk.

– Szárnyas ablakok – jegyezte meg, végighúzva ujjait a hideg ablaktáblán; négy gyöngyöző nyomot hagyott a kicsapódott párában.

– Gyere ide! – mondta Simon, és ő szót fogadott.